

GLAGOLJAŠKA MISA U CRKVI SV. FRANJE KSAVERSKE

Mješoviti pjevački zbor Baščina Društva prijatelja glagoljice iz Zagreba svoju pjesmu crpi iz glazbene ostavštine svojih predaka, posebice iz vrela glagoljaškoga pjevanja. Pjevaju već njihove odore kroz glagoljičnim slovima izvezeno ime Zbora. Tisućugodišnja je to pjesma naroda i o narodu koji pismom i riječju svjedoči svoju samosvojnost, koji, kroz sve povijesne uspone i padove, njima svjedoči svoju vjernost Gospodinu.

Vrke su mjesta susreta. Njihovi su zidovi sazdani od ljudskih srca iz kojih su se tijekom stoljeća izlivali iskreni vapaji upućeni Gospodinu, kao i hvalospjevi za primljena dobra. Razgovor sa Stvoriteljem čovjekova je najintimnija potreba, tako velika da sam čovjek ponekad ne prepoznaje sve oblike toga razgovora što teče iz njegova srca i mimo njegove uobičajene svjesnosti. Osjećajući međusobnu povezanost, međuovisnost, na dubokoj razini svoje stvorenosti, ljudi se okupljaju na različite načine kako bi slavili Stvoritelja. Zbor je jedan od takvih oblika okupljanja. Bivajući dijelom pjesme stvaranja, bivajući njezinim izrazom, čovjek u nutrini odzvanja pjesmom. Udružuje se s drugima kako bi pjesmu stvaranja u svoj njezinoj složenosti pokušao dočarati svojim glasom, kako bi njome govorio o svome ponekad tegobnom i mučnom, a ponekad radošću i puninom ispunjenom hodanju kroz zemaljsko postojanje.

Fra Izak Špralja predvodi glagoljašku misu

MJEŠOVITI PJEVAČKI ZBOR BAŠČINA DRUŠTVA PRIJATELJA GLAGOLJICE IZ ZAGREBA SVOJU PJESMU CRPI IZ GLAZBENE OSTAVŠTINE SVOJIH PREDAKA, POSEBICE IZ VRELA GLAGOLJAŠKOGA PJEVANJA.

Pjevaju već njihove odore kroz glagoljičnim slovima izvezeno ime Zbora. Tisućugodišnja je to pjesma naroda i o narodu koji pismom i riječju svjedoči svoju samosvojnost, koji, kroz sve povijesne uspone i padove, njima svjedoči svoju vjernost Gospodinu. Izabравši za svoj zaštitni znak stilizirano glagoljično slovo buki, koje je za njih projektirao njihov član, jedan od osnivača Društva prijatelja glagoljice, Vlatko Bilić, stavili su se u zaštitu Slova, u zaštitu Božje riječi, Boga samoga. Na njihovom barjaku, koji je za njih izradila akademska slikarica i kiparica Lidija Salvaro, nalazi se glagoljično slovo zemlja. Između buki i zemlja, Boga i materijalnoga svijeta, kreće se čovjekov život. Kreće se i život ovoga Zbora koji je njegov prvi umjetnički

voditelj i dirigent franjevac trećoredac glagoljaš otac Izak Špralja tijekom petnaest godina vođenja na mnogo načina vezao uz Provinciju franjevac trećoredaca glagoljaša u Zagrebu. Stoga je logično da je Zbor dvadeset godina svoga postojanja proslavio u crkvi sv. Franje Ksaverskoga glagoljaškom misom koju je predvodio otac Izak Špralja uz koncelebraciju svoje subraće oca Vlatka Badurine, oca Pere Grubišića i oca Josipa Baričevića 7. lipnja 2015. u 18 sati.

S oltara se te večeri među nazočne na misi širila riječ na hrvatskom crkvenoslavenskom jeziku, jeziku kojim su Hrvati povlašteno tijekom tisuću godina slavili Boga. Zbor je na čelu s maestrom Marijanom Tucakovićem, svojim novim umjetničkim voditeljem i dirigentom, a uz orguljašku pratnju Javora Valjka, riječ izrečenu za oltarom pratio tisućljetnom pjesmom hrvatskoga puka, čiju su ljepotu nastojali ponoviti i suvremeni hrvatski skladatelji, a kojom je on, ponizno, pobožno i sveto, iskazivao svoju ljubav prema Bogu.

Nižu se *Vaskliknēte* Bogu Lovre Žipanovića, *Gospodi* iz glagoljaške pučke pjevane mise iz Sukošana kraj Zadra (zapisao Jerko Bezić), *Iz glubini* na tekst iz vrbničkog Vesperala, a na napjev iz Poljica (zapisao Sjepan Stepanov) u obradi oca Špralje, *Alleluia* – gregorijanska, *Veruju* iz II. Staroslavenske mise Anđelka Klobučara, *Otec naš dobri* na napjev iz Citharae octochordae u obradi oca Špralje, *Svet* iz II. Staroslavenske mise Anđelka Klobučara, *Otče naš* na glagoljaški napjev iz Žmana na Dugom otoku u obradi oca Špralje, *Aganče* iz II. Staroslavenske mise Anđelka Klobučara, *Hvali, duše moja, Gospoda* Krste Odaka i *Isus že jest va*

Mješoviti pjevački zbor Baščina pod vodstvom maestra Marijana Tucakovića i uz orguljašku pratnju Javora Valjka

vēki Anđelka Klobučara. Uspostavljen je međuvremenski most, sadašnji i prošli našli su se jedni do drugih zajedno iskazujući štovanje Bogu i poštovanje jedni drugima u lancu generacija.

Nakon mise Zbor je nastavio s pjesmom premjestivši se s kora pred oltar. Nizali su se glagoljaški napjevi ispunjeni čistoćom čovječjeg srca u iskazivanju ljubavi Stvoritelju: *Vsa lipa jesi* iz Novalje na Pagu (zapisao Edi Ricov) u obradi oca Špralje, *Klanjajem se* na tekst iz vrbničkog Vesperala i napjev iz Komiže na Visu, te na tekst iz Rimskog misala, a na napjev iz Korčule, *Pomiluj* na tekst iz vrbničkoga Vesperala, a na napjev iz Šibenika (zapisao Lovro Županović) u obradi oca Špralje, *Veličit* na napjev iz Dobrinja na Krku. I za kraj, kao potvrda vjernosti Gospodinu, još jednom molitva i napjev koji su postali glagoljaška himna: *Otče naš* iz Žmana na Dugom otoku u obradi oca Špralje. Otpjevali su ga zajedno bivši i sadašnji članovi Zbora. Zapjevao je i otac Špralja.

Zbor izvodi tisućljetne pjesme hrvatskog puka

PONOVNO JE USPOSTAVLJEN MOST, MOST UNUTAR DVADESET GODINA POSTOJANJA **BAŠĆINE**. U SLIKU SE PRETOČIO ŽIVOT ZBORA. SLIKU KOJA JE GOVORILA O DOLASCIMA I ODLASCIMA, O RADOSTI PJEVANJA, O DIJELJENU VLASTITIH DAROVA S DRUGIMA, MEĐUSOB- NOM OBOGAĆIVANJU, NESPORAZUMIMA I PRAŠTANJU, O LJUBAVI PREMA BAŠTINI.

O ostavljanju djelića sebe u nečemu što je veće od nas sa- mih, a što nastavlja živjeti i kad nas više kao jedinki nema. Pjevali su tada s **BAŠĆINOM** i svi preminuli članovi Zbora, pjevali su kroz usta živućih prijatelja kroz čija sjećanja žive i danas. Kroz pjesmu baštinjenu od svojih predaka, sadašnji i prošli, u zajedništvu koje ne poznaje i ne priznaje vrijeme, slaviše Gospodina. ■

Fra Izak špralja s dragim prijateljima nakon glagoljaške mise

ZBORU BAŠČINA

PUČKI PJEVAČI

SVAKI VAŠ PJEV JE MOLITVA
 SVAKI GLAS TAJ JE VAPAJ
 DA BUDE DOBRA LJETINA
 DA BUDE MANJI VAJ
 MI DANAS ŠAPTOM MOLIMO
 OTČE NAŠ KOJI JESI...
 GLASOM DO NEBA ZVONIMO
 VSA LIPA JESI...
 SKUPLJENIH DUŠA U JEKU GLASOVA
 BOGU SE DIŽU MOLBE
 SVAK MUKU SVOJU PRETVARA VJERNO
 U PJEV, GLAGOLJANJE SMJERNO
 TA VJEČNA RIJEKA PJEVA I GLASA
 STOLJEĆIMA VEĆ TEČE
 I IZLIJEVA SE U SRCA NAŠA
 BLAŽEĆI BOLI, TUGE I JAD
 DIŽUĆI SRCA SVOG PUKA SAD
 ZVUKOVLE, GLASI, BREMENTE RIJEČI
 SVUD RADOST ŠIRE I NADU DAJU
 ZNAČENJA VJEČNA TE RIJEČI NOSE
 ZA MIR I MILOST DUŠE PROSE
 I TO JE PRAVA BAŠTINA NAŠA
 PJESME NAS TJEŠE, HRANE I DIŽU
 I VREMENTOM PRKOSE.

IVANKA POPIJAČ VRBANIĆ

Poster Lidije Salvato izrađen za zbor Baščina